

HONZÁ•K

ĀĀEtrtek, 31 bĀ™ezen 2022

Kdysi dĀjvno, velice dĀjvno jsem pracoval na horskĀĀm hotelu. Ā~ev motorĀ~ se zaĀ•al v horĀjch rozlĀĀhat aĀ¾ o pĀjř let pozdĀji. Zavazadla hostĀ~ a proviant jsem dovĀjĀ¾el pĀjřem taĀ¾nĀ½ch konĀ-. ObĀ•as mi pomĀjhal domovnĀ-k HonzĀ-k. DrobnĀ½ chlapĀ-k, neurĀ•itĀĀho vĀku, asi padesĀjtiletĀ½, pracovitĀ½, ale vĀ½platu staĀ•il lehce propĀ-t a trochu byl i ĀĀjplĀ½. Na hlavĀ~ nosil stĀjle klobouk vytvarovanĀ½ dle vzoru americkĀ½ch pastevcĀ~ krav.

Jednou mi hotelovĀ½ kuchaĀ™ se smĀ-chem doporuĀ•il, aĀ~ se HonzĀ-ka zeptĀjm, proĀ• byl na hodinu propuĀjtĀ~n z LuĀ•nĀ- boudy. HonzĀ-k miloval konĀ~ a kdyĀ¾ mohl, jel se mnou.

Ā~ŽHonzĀ-ku, ty jsi musel mĀ-t na LuĀ•nĀ- boudĀ~ pĀ~knĀ½ malĀĀr, kdyĀ¾ jsi na hodinu letĀ~!?" spustil jsem bez obalu druhĀ½ den, kdyĀ¾ pĀ™isedl vedle mne na vĀ-z.

Ā~ŽHej, jakej pak malĀĀr, Āœ mĀjvnul rukou, vyndal balĀ-Ā•ek tabĀjku a velice zruĀ•nĀ~ si ubalil cigĀjro. Ā~ŽJĀ; tam krmil prasata. Tahal jsem tĀ~m uboĀ¾ĀjkĀ~m z kuchynĀ~ zbytky jĀ-del a uklĀ-žel jim. JĀ; jsem na to, co jsem udĀ~lal, pyĀ;nej! Chudinky! Za celý svĀ~ Āivot nevidĀ~li slunce. Pepo, jĀ; tam mĀ~l fajn kĀjmoĀje, nĀ~jakĀĀho Jindru. Jednou pĀ™inesl dolĀ~ k prasatĀ~m flaĀjku vodky, Ā¾e ji jako dostal darem. Tak jsme se do nĀ- dali a jĀ; ty prasata Ā•Ā-m dĀjil tĀ~m vĀ-c litoval. JindĀ™ich, kdyĀ¾ mĀ~ vidĀ~l takovĀ½ho smutnĀ½ho, povĀ-dĀj: Ā~ŽTak je na chvíliĀku pustĀ-me ven, co? AlespoĀ~ pĀ™ed smrtĀ-, kterĀ; je vbrzku Ā•ekĀj, uvidĀ- jak je venku krĀjsnĀ~!" NadĀjenĀ~ jsem souhlasil. "PoĀ•kej, jĀ; mĀjm dobrĀ½ nĀjpad!" PovĀ-dĀj JindĀ™ich a odbĀ~hl. Za chvílku se vrĀjtil, v jednĀ½ ruce plechovku s barvou, v druhĀ½ tlustĀ½ ĀjtĀ~tec.

No, a za nĀ-m stĀjil jeĀjtĀ~ Tonda TuĀ•ek, ten dĀ~lal v truhlĀjrnĀ~, ale jinak byl bejvalej praĀ¾skej kasaĀ™ a Ājklebil se. Pak jsme kaĀ¾dĀ½mu praseti na hĀ™bet tou barvou napsali jmĀĀno nĀ~koho z nadĀ™Ā-zenĀ½ch. MĀ~li jsme z toho velkou prdel. NejvĀ~tĀjĀ- prase neslo jmĀĀno ĀjĀĀfa boudy, dalĀjĀ- provoznĀ-ho, pak ĀjĀĀfkuchaĀ™e a tak jsme pojmenovali vĀjech deset prasat. Dokonce na jednu svini napsali i jmĀĀno recepĀ•nĀ-. S tĀ~m jsem nesouhlasil. Byla to krasavice a jĀ; jĀ- tajnĀ~ miloval. Jindra ani TuĀ•ek ale na mĀĀ prosby nedali.

JĀ; jim Ā™Ā-kĀjm: "Chlapi, to bude prĀ-ser!" Voni jo, Ā¾e bude. a tak jsme ty moje prasĀjtky vypustili ven. NejdĀ™Ā-v jen mezi dveĀ™mi zaĀ•aly Ā•unĀ-ci opatrnĀ~ nakukovat ven. MĀ~ourali oĀ•ima, nĀ~kterĀ½ mĀ~li i takovĀ½ lidsky pĀ™ekvapenĀ½ vĀ½raz, protoĀ¾e tolik svĀ~tla v ĀivotĀ~ nevidĀ~li. PĀ™Ā-mo se bĀjli vykroĀ•it do tĀ~ch rozkvetlĀ½ch luk. Museli jsme je plĀjcat po prdelĀ~ch, aby pochopili, Ā¾e majĀ-vychĀjzku.

KdyĀ¾ jim to koneĀ•nĀ~ doĀjlo, radostnĀ~ se rozbĀ~hli do vĀjech stran. Ten nejvĀ~tĀjĀ- kanec - co mĀ~l na hĀ™betĀ~ jmĀĀno ĀjĀĀfa boudy, klusal rovnou k prameni Labe, kde tisĀ-ce let vlnka za vlnkou, lechtĀjny horskĀ½m vĀ~trem, chabĀ~ ĀtoĀ•ily na trĀjvou zarostlĀ½ bĀ™eh malĀĀho rybnĀ-Ā•ku. Kanec se nemohl nabaĀ¾it koupele, prĀ-zraĀnĀ½ pramen slavnĀĀ Ā™eky se po chvĀ-li promĀ~nil ve smrdutou louĀ¾i. OstatnĀ- vĀ~zni vĀ½krmny se pĀjšli na louce plnĀ½ modrĀ½ch hoĀ™cĀ~ a moc jim to tam sluĀjelo.

Tonda

Tu ěek po chvě-li utekl zpět do děl-ny a my tu flaĵku vodky s Jinděmichem dorazili. Pak uě si nic nepamatuji. Jo, druhě den jsem Luěně- boudu musel opustil, ale slyěel jsem, ěe pěijeli papalěji z Krkonoěskěho něrodněho parku a vyvěděli jako pominutě-. Prasata se rozprchla po okolě- a nechtěla se nechat chytit. Jě se jim nedivil, kdo by se taky chtěl vrětit do takově smradlavě dě-ry a ěekat tam na popravu. Museli zavolat Horskou sluěbu a za pomoci veĵkerěho personělu je pochytili. Jě jen litoval, ěe prasata neutekla pěes hranice do Polska. Tam by je nikdo bez povoleně- Varějovskě vlědy chytat nesměl. ě

Honzěk

pěerějil vyprěvěně-, ubalil si bravurně dalě- cigaretu a mně se zdělo, ěe je z tě vzmoměnky smutně.

ěJsi sprěvnej chlap a doběe jsi udělal, aspoě ty ěuně-ci měli aě do smrti o ěem sně-t", pochvělil jsem jej, pěmedal mu opratě a seskoěil z vozu. Věděl jsem, ěe niěm jiněm mu větě- radost udělat nemohu. ěSejdeme se u krěmku a nezapomeě s kopce brzdit, aě koně nemajě- chomouty aě za uěima". Pěcnul jsem koně po mohutněm zadku a zvolna vykroěil do ědolě- jeĵtě pěikrytěho lehkou ranně- mlhou. Pepa Kouba